

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **MPM-QUALITY v.o.s.**
sídlem Příborská 1473, Místek, 738 01 Frýdek-Místek
zastoupen Mgr. Jakubem Hajdučkem, advokátem
sídlem Sluneční nám. 14/2588, 158 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2023 č. j. 27470/23/5000-10612-703694

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 30. 1. 2023, č. j. 230994/23/3200-31473-806126, platební výměr na penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně za období od 2. 1. 2015 do 2. 1. 2023 ve výši 1 216 740 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

2. Žalobce připomněl, že mu byly Ministerstvem pro místní rozvoj (dále jen „MMR“) v rámci podprogramu Podpora rozvoje pracovních příležitostí na území Ústeckého a Moravskoslezského kraje na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace č.j. MMR-37163/2014 ze dne 9. 12. 2014, jehož nedílnou součástí byly Podmínky čerpání účelově určených výdajů státního rozpočtu, poskytnuty peněžní prostředky ze státního rozpočtu ve výši 2 820 000 Kč na realizaci projektu „Podpora rozvoje pracovních míst MPM-QUALITY v.o.s.“.
3. Daňové orgány po provedené kontrole a odvolacím řízení určily žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně platebním výměrem ze dne 17. 12. 2019.
4. Žalobce uvedl, že správce daně nebyl oprávněn provést daňovou kontrolu a zjistit případné neoprávněné použití prostředků státního rozpočtu. Dle názoru žalobce z bodu 11.2 Zásad podprogramu pro poskytování dotací v roce 2014, č.j. MMR-18091/2014-52 (dále jen „Zásady podprogramu“) plyne, že kontrolu mohlo provést jen MMR. Pokud v tomto konkrétním případě MMR rozhodlo, že bude dotaci kontrolovat samo, nemohlo později, bez souhlasu žalobce delegovat toto oprávnění na jinou osobu. Žalobce argumentoval nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 6. 1999, sp. zn. II. ÚS 318/98.
5. Žalobce se neztotožňuje s argumentací žalovaného, že podle § 44a odst. 11 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) je jediným orgánem, který je oprávněn konstatovat porušení rozpočtové kázně, finanční úřad.
6. Podle žalobce nebyl správce daně oprávněn určit jak a zda žalobce porušil rozpočtovou kázeň.
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž odkázal na závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí. Připomněl předně judikaturu NSS, z níž vyplývá, že soudní přezkum je v případě rozhodnutí o penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně zaměřen na posouzení, zda mělo být penále vyměřeno, zda bylo vyměřeno ve správné výši a za relevantní dobu (viz např. rozsudek NSS ze dne 1. 8. 2011, č. j. 8 Afs 6/2011-86). Takové námitky však žalobce v žalobě vůbec neuplatňuje.
8. K námitce pravomoci provádět kontrolu porušení rozpočtové kázně zdůraznil, že provádět kontrolu porušení rozpočtové kázně, uložit odvod za porušení a tento odvod spravovat je oprávněn pouze správce daně, tedy orgány finanční správy ve smyslu zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
10. Jak správně poukázal žalovaný, dospěl NSS mj. v rozsudku ze dne 1. 8. 2011, č. j. 8 Afs 6/2011-86 k závěru, že „Ačkoliv uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně a předepsání penále jsou dva spolu související úkony vázané na porušení rozpočtové kázně, děje se tak dvěma samostatnými rozhodnutími správce daně. Proti těmto dvěma rozhodnutím lze brojit samostatnými odvoláními a žalobami, resp. kasačními stížnostmi. Daná samostatnost má za následek, že daňový subjekt nemůže do řízení o přezkumu rozhodnutí o sdělení penále za porušení rozpočtové kázně přenášet námitky vztahující se k posouzení, zda vůbec a v jakém rozsahu v jeho

případě došlo k porušení rozpočtové kázně. Tuto otázku lze závazně posoudit v rámci samotného přezkumu platebního výměru, jímž byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně. Opačný postup by mohl vést k odlišným závěrům v každém z těchto řízení. Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda penále mělo být vůbec předepsáno, zda bylo vyměřeno ve správné výši a za relevantní dobu. (důraz přidán)“.

11. Žalobce přitom ve své stručné žalobě skutečně nevznáší žádné námitky proti samotnému stanovení penále, nenamítá, zda mělo být vůbec předepsáno, zda bylo vyměřeno ve správné výši a za relevantní dobu. Jeho námitky směřují pouze proti pravomoci orgánů finanční správy provádět daňovou kontrolu ve věci odvodů za porušení rozpočtové kázně, resp., že správce daně nebyl oprávněn určit, jak a zda žalobce porušil rozpočtovou kázeň. Je zjevné, že uvedené námitky systémově směřují proti samotnému uložení odvodu, nikoli stanovení penále za prodlení se stanoveným odvodem. Jako také však nejsou v nynějším řízení přípustné, nadto se mijejí s důvody napadeného rozhodnutí.
12. Krajský soud připomíná, že ve věci stanovení odvodu, jak jej žalobce zmínil v úvodu žaloby, brojil žalobce u podepsaného soudu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2022 č. j. 41538/22/5000-10612-703694, jímž byla k odvolání žalobce změněna část textu výroku napadeného rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č.j. 4031255/19/3200-31473-806126 ze dne 17. 12. 2019, tj. platební výměr, jímž byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně žalobce, a to tak, že v části textu výroku „...vyměřuje odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně (dále jen „daň“) ve výši 2 626 150 Kč“ se mění na text „...vyměřuje odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně (dále jen „daň“) ve výši 2 626 740 Kč“. V ostatním pak zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změny. Řízení bylo u podepsaného soudu vedeno pod sp. zn. 22 Af 6/2023, přičemž ve věci soud rozhodl rozsudkem ze dne 5. 3. 2024, č. j. 22 Af 6/2023-50, kterým žalobu zamítl. V tomto rozsudku přitom krajský soud vypořádal i shodnou žalobní námitku stran nedostatku pravomoci orgánů finanční správy, když uvedl, že kontrolu dodržení podmínek dotace a konstatování porušení (či neporušení) rozpočtové kázně provádí pouze orgány finanční správy, které dle § 10 odst. 1 písm. g) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky a dle ustanovení § 44a odst. 11 zákona o rozpočtových pravidlech vykonávají správu (kontrolu, vyměření, vymáhání) odvodů za porušení rozpočtové kázně, a to podle daňového řádu § 2 odst. 3 písm. b). Stejnou právní otázku řešil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 5. 2017, č.j. 2 Afs 334/2016-42, kde uvedl: *“Správce daně je orgánem, který spravuje odvody za porušení rozpočtové kázně, a tedy i zjišťuje skutečnosti rozhodné pro vyměření odvodu.“* Žalobce argumentuje ve prospěch svého tvrzení, že kontrolu bylo oprávněno provést pouze MMR, nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 6. 1999, sp. zn. II. ÚS 318/98, N 89/14 SbNU, nicméně i zde je řečeno: *„Výsledek revize není meritorním rozhodnutím, nýbrž rozhodnutím předběžné povahy, na jehož základě teprve bude o právech a povinnostech stěžovatele rozhodnuto místně příslušným státním orgánem – správcem daně, v tomto případě vydáním platebního výměru.“*
13. I když se v nynějším řízení vznesená žalobní námitka mijejí s důvody napadeného rozhodnutí, lze uvést, že na těchto závěrech krajský soud setrvává i nyní.
14. Žalobní námitky tudíž důvodné nejsou.

Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

15. Krajský soud proto ze shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava dne 7. 3. 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu